

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χάους τῶν πολιτικῶν περιπετειῶν τῆς ἀτυχοῦς πατρίδος μας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πικρίας, τὴν ὅποιαν ἔνεκα τούτων μέχρι τριγής πίει πᾶς εὐαίσθητος πολίτης, ἵνα μὴ εἴπωμεν καὶ σύμπασσα ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπελπισίας, ἥτις πολλάκις μᾶς καταλαμβάνει περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς προσφιλοῦς πατρίδος μας διὰ λόγους, τοὺς ὅποίους δοσῷ ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν νὰ σιωπήσωμεν, τόσῳ καὶ ἔκαστος εὐκόλως δύναται νὰ ἔννοισῃ, ὅταν ἐπὶ στιγμὴν μόνον ἀναλογισθῇ τὰ καθ' ἐκάσταν ἐν ἡμῖν καὶ πέριξ ἡμῶν διαδραματιζόμενα, ἐν τῷ μέσῳ λέγομεν τοσούτων καὶ τηλικούτων περιπετειῶν λίαν παρήγορον εἶναι εἰς ἡμᾶς τούλαχιστον νὰ διέπωμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ τινα ἀληθῆ ιεροφάντην καὶ μύστην τῶν ἐπιστημῶν ν' ἀναφωνῇ τὸ Ἀρχιμύδειον «μή μου τοὺς κύκλους τάραττε.»

Βεβαίως ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία δὲν θὰ δονομάζῃ τοῦ λοιποῦ μονομανεῖς μόνον τοὺς ἐν τοιούτοις καιροῖς φέροντας ὑπὸ συζήτησιν τὸ περὶ συγκοινωνίας, τὸ περὶ δασοποιίας, τὸ περὶ γεωργίας ἐν γένει, τὸ περὶ κτηνοτροφίας, τὸ περὶ λειταδίων, τὸ περὶ ὑδάτων, τὸ περὶ ἀποξηράνσεως τῆς λίμνης Κωπαΐδος, καὶ τὸ περὶ θεραπείας τῆς χολέρας ζήτημα, οὔτε θὰ θυμάζῃ μόνον τὴν ἀπέραντον σοφίαν τινῶν, οἵτινες διὰ νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ἐκπληκτικώτεραν φροντίζουσι μόνον νὰ τὴν κρύπτωσιν ἐπιμελῶς ὑπὸ τὸ μόδιον· διότι εὐτυχῶς ἐν ᾧ ἄπας ὁ κόσμος μαίνεται διὰ τὰ πολιτικὰ, εὑρέθησαν τελευταῖον καὶ τινες, ἀποποιηθέντες ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκια, ἢ καὶ παραιτήσαντες ταῦτα· ἐν ᾧ σύμπασσα ἡ σοφία τινῶν ἐπιστημόνων συνίσταται εἰς τὸ νὰ στολίσωσι μὲ σον ἔνεστι πλειότερα παράσημα τὰ στήθη των καὶ εἰς τὸ νὰ καθέξωσιν σον ἔνεστιν ὑψηλοτέρας καὶ ἐπικερδεστέρας θέσεις διὰ νὰ δύνανται φαίνεται ἐκεῖθεν νὰ ῥαδιουργῶσιν εὐκολώτερον τοὺς μονομανεῖς (1), ἐν ᾧ λέγομεν

(1) Διὰ νὰ λάβῃ τις ἀμυδράν τινα ἰδέαν τῶν ῥαδιουργιῶν, τὰς ὅποιας μετέρχονται οἱ ὑψηλὰ καθήμενοι ἐπιστήμονες κατὰ τῶν ἔχοιτων τὴν μανίαν νὰ δημοσιεύσωσι τι, τὸν παρακαλοῦμεν γ' ἀναγνώσῃ μετὰ προσοχῆς τὸ ἐπίσημον πιστοποιητικὸν τοῦ

διαδραματίζονται ταῦτα παρ' ἡμῖν, εὑρίσκονται δῆμος καὶ ἄνδρες, οἵτινες ἐπεχείρησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῦταις νὰ γράψωσι καὶ περὶ ὅστῶν καὶ ἀνατομίας καὶ περὶ ἀνθρώπινων φυσικῶν νοσημάτων καὶ περὶ Ἑλληνικῆς καὶ Ρωμαϊκῆς φιλολογίας. ἐκ τῶν ᾧτι δημοσιεύεντων ἔργων τῶν ἀνδρῶν τούτων εὐχαρίστως δημοσιεύομεν σήμερον συντομωτάτην περίληψιν.

Α'.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΑΤΟΜΙΑΣ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Τὸ πὸ Παύλου Ἰωάννου ἱατροῦ καὶ παρασκευαστοῦ τῆς ἀνατομίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, Ειδίλιον πρῶτον ὄτιεολογία καὶ συνδεσμολογία. ἐν Ἀθήναις τύποις Ν. Ρουσοπόδου καὶ Δ. Σιλιβριώτου ὁδῷ Κολοκοτρώνη ἀριθ. 95 1865. Τιμᾶται δραχ. 3 50/00.

Τὸ ἐκ διακοσίων δύο σελίδων μεγάλου ὄγδοου σχήματος συγκείμενον τοῦτο ἐμβριθὲς καὶ σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν ἔργον ἐφείλκυσεν ἀπὸ τῆς πρώτης σελίδος τὴν προσοχὴν ἡμῶν, διὰ τὴν ὅλως ἀφελῆ, ὀλλὰ καὶ ἐμφαντικωτάτην ἀριέρωσιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως μαθητοῦ, πρὸς τὸν διδάσκαλον καὶ προστάτην αὐτοῦ Κύρον Δαμιανὸν Γεωργίου, τακτικὸν καθηγητὴν τῆς ἀνατομίας καὶ φυσιολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἄ πόσον πρέπει νὰ χαίρῃ τις καὶ νὰ ὑπερεπαινῇ τοικῦτα εὐγνωμοτύνης αἰτήματα τῶν νέων πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους καὶ μάλιστα τῶν μαθητῶν πρὸς τοὺς διδασκάλους, καὶ πόσον πρέ-

Κυρίου Φεταλίδου, (ἰδὲ Μελίσσης τόμ. 6^ο. σελ. 450) ἀποσιωπῶμεν δὲ μυρία ἄλλα, ὅσα μετῆλθον ἄλλοι τινὲς ἐπιστήμονες λεγόμενοι, ἵνα ἀνυψωθῶσιν εἰς ὑψηλὰς θέσεις καὶ παρασημοφορηθῶσιν. Οὗτοι πρὸς σωτηρίαν θεοφόρων ἀνθρωπότητος διαδίδουσιν ἐπιμελῶς ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, διτὶ ἡ κινήνη δὲν ἀπορρίφαται ἀπὸ τοῦ δέρματος καὶ διτὶ εἶναι ἀπαραλλάκτως τὸ αὐτὸν νὰ ἐπιτρέψῃ τις κινήνην ἐπὶ τῆς σινδόνης, ἢ ἐπὶ τιῦ ἀνθρωπίνου δέρματος σημειοῦμεν ἐπίτηδες τὰς λέξεις ταῦτας, ἵνα πείσωμεν τοὺς ἀναγνώστας, διτὶ μεταχειρίζομεθα αὐτὰς, διπως τὰς ἡκούσαμεν ἀπὸ τοῦ στόματος ἀξιοσεβάστου τινὸς κυρίας, ἀκουσάσης αὐτὰς ἀπὸ τοῦ στόματος ἐνὸς σιφοῦ ἀρχιάτρου τοῦ Βασιλέως καὶ καθηγητοῦ.

πει νὰ μέμφηται τὴν σπουδαρχίαν ἀλλων, ὑποσκελιζόντων ἐνίστε καὶ αὐτοὺς τοὺς διδασκάλους ἢ καὶ αὐτοὺς τοὺς γεννήτορας.

Ἐν ἀξιοπρεπεῖ προλόγῳ ὁ συγγραφεὺς μετὰ πολλῆς εἰλικρινεῖας καὶ σεβασμοῦ μνημονεύει οὐ μόνον τῶν πηγῶν, ἀρ' ὅν ἡγεόθη τὴν ὄλην, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἐκ τῶν ἀρχέων τοῦδε ἀξιεπαίνων ἔργασθέντων πρὸς καταρτισμὸν τῆς ἐπιστημονικῆς ὀνοματολογίας· καὶ τὴν μὲν τὴν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μορίων περιγραφὴν ἔρανισθη, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ἐκ τῆς τοῦ κλεινοῦ καθηγητοῦ καὶ διδασκάλου αὐτοῦ Ἡρτέλου Περιγραφικῆς Ἀνατομίας. Τὰ δὲ γενικὰ μέρη ἐκ τῆς τοῦ Ὁλοτείνου συγγραφῆς καὶ ἐξ ἑτέρων Γερμανικῶν καὶ Γαλλικῶν συγγραμμάτων. Τῷ ὅντι μόνον τὸ ὄνομα τῶν δύο τούτων μνημονευομένων ἐνταῦθα ἐνδόξων συγγρατέως εἶναι ίκανὸν νὰ μᾶς πείσῃ περὶ τῆς ἐμβριθείας τοῦ συγγράμματος τοῦ Κυρίου Παύλου Ιωάννου· ἡ δὲ ἐγκύρωλις παιδεία αὐτοῦ καὶ ἡ πατρικὴ σχεδὸν χειραγωγία, τῆς ὥποιας ἡξιώθη ὁ ἀξιότιμος οὗτος συνάδειλος ὑπὸ ἀνδρῶν, ὃν εἶναι ίκανῶς γνωστὴ ἡ τε συγγραφικὴ δεινότης καὶ ὁ ζῆλος, μᾶς παρέχουσιν ίκανὴν ἐγγύησιν περὶ τῆς καλῆς διασκευῆς τῆς ὄλης.

Ἀπλοῦν τὸ δῆμα ἀν̄ ῥίψη τις ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος συγγράμματος τέρπεται οὐκ ὀλίγον ἐκ τε τῆς καθαρότητος καὶ ὄμαλότητος τῆς γλώσσης, καὶ ἐκ τῆς φυσικῆς σειρᾶς, τὴν ὥποιαν διαδέχονται πρὸς ἀλλήλας αἱ ἐκ τῆς ἀναγνώτεως σκέψεις.

Λιὰ νὰ καταστήσῃ δὲ ἡττὸν ἔηρὸν τὸ ἀλλως φύσει κατάξηρον ὃν μάθημα τῆς Ἀνατομίας, καλῶς ποιῶν ὁ συγγραφεὺς παρενεῖει καὶ σύνταφον μνεῖαν τῆς τε φυσιολογικῆς σημασίας καὶ καὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν περιγραφομένων ὄργάνων· ὡς τοιοῦτον λοιπὸν τὸ σύγγραμμα τοῦτο συνιστῶμεν ἐνθέρμως εἰς ἀπαντας τοὺς ἐπιστήμονας ιατροὺς καὶ ιδίως εἰς τοὺς σπουδάζοντας τὴν ιατρικήν. Εὐχόμεθα δὲ καὶ εἰς τὸν Κύριον Παύλον Ιωάννου ν' ἀποπερατώσῃ ὅσον ἔνεστι τάχιον τὸ σπουδαῖον αὐτοῦ ἔργον, πρὶν ἡ γενθῆ καὶ οὗτος τῷν πικριῶν ἐκείνων, ὅσκες πρὸ αὐτοῦ ἐγεύθησαν ἀλλοι, θελγίσαντες ν' ἀσχοληθῶσι παρ' ἡμῖν εἰς τοιαύτης φύσεως ἔργα.

B'.

Περὶ τῶν ἀγροδιοτῶν νοσημάτων ὑπὸ Α. Κουλλερίδη,
χειρουργοῦ ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς μεσημβρίας, μέλους τῆς ἐν

Παρισίοις χειρουργικῆς ἑταιρίας, ἵπποτου τοῦ τάγματος τῆς τιμῆς. Ὅπος Σ. Κ. Μπαλάνου, καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κατέλαβεν τὸ πρώτον πρώτον περὶ θλενορροίας, παρὰ τε τῷ ἀνδρὶ καὶ τῷ θήλῃ φύλῳ, τεῦχος ἄ. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Λαζ. Δ. Βιλλαρά ὁδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 27. 1865.

Τὸ πρῶτον τοῦτο τεῦχος, συγκείμενον ἐξ ἑιναίκοντα καὶ ἔξ σελίδων ὅγδου μεγάλου σχήματος, περιέχει ὕλην πολύτιμον, πάσας τὰς περὶ θλενορροίας καὶ θεραπείας αὐτῆς παραδόξους θεωρίας τῶν ἴατρῶν. Τὰς θεωρίας ταύτας ἐκθέτων κατὰ σειρὰν μετὰ πολλῆς σαφηνείας ὁ συγγραφεὺς, καὶ καταδεικνύων ἐκάστης τὸ χρήσιμον ἐν τῇ ιατρικῇ πράξει, ἐπιφέρει ἐπὶ τέλους τὴν ἰδίαν αὐτῷ δοξασίαν. Γνωστὴ δὲ τοῖς πᾶσιν εἶναι ἡ πολυμάθεια καὶ ἡ ἀπέραντος πείρα τοῦ συγγραφέως, τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνεργασθέντος μετὰ τοῦ ἐνδόξου Πικόρδου, ἥδη δὲ καὶ διαδεχθέντος αὐτὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ μεσημβριοῦ καλουμένου νοσοκομείου τῶν Παρισίων.

Οἱ δὲ μεταφραστὴς πολὺν κόπον τῷ ὅντι κατέβαλεν, ἵκανην δαπάνην καὶ οὐ τὴν τυχοῦσαν προσπάθειαν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὰς περὶ θλενορροίας δοξασίας τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης ὅσον ἔνεστι καταληπτὰς εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν· συνιστῶντες κατὰ καθῆκον καὶ τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τοὺς περὶ τὴν ιατρικὴν ἀσχολουμένους καὶ ἰδίας εἰς τοὺς σπουδαστὰς τῆς ιατρικῆς εὐχόμεθα εἰς τὸν μεταφραστὴν ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν, ἵν' ἀποπερατώσῃ ὅσον ἔνιστι τάχιον τὸ κοινωφελὲς τοῦτο ἔργον του, πρὶν ἡ καταληφθῇ καὶ οὕτος ὑπὸ τῆς ἀηδίας ἐκείνης, ὃντες ἡς κατελήφθησαν πρὸ αὐτοῦ καὶ ἄλλοι, εἰς τοιαῦτα ἀποκλειστικῶς ἔργα δι' ἰδίας δαπάνης ἀσχολούμενοι καὶ ἀνταμειφέντες ὃντες δὲ λων τῶν κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεών μας διὰ τοῦ οὐκ εὔκαταφρονήτου τίτλου τοῦ μονομαρτοῦ.

Γ'.

Νικολάου Σαριπόλου, πολιτικὴ μελέτη ἐπὶ τῆς ιστορίας τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τῆς ὑπὸ τοῦ Αύτοκράτορος τῶν Γαλλῶν Ναπολέοντος τοῦ Γ'. συγγραφείσης. Ἐν Ἀθήναις τύποις Δακωνίας κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀδριανοῦ ἀριθ. 153. 17 Αὐγούστου 1865. Τιμᾶται δραχμῶν δύο. Πιωλεῖται δὲ παρὰ τῷ συγγραφεῖ καὶ τοῖς Βιβλιοπώλαις ΚΚ. Βίλπεργ καὶ Ἀπ. Ναδίρη ἐν Ἀθήναις.

Ἐν τῇ πολιτικῇ ταύτῃ μελέτῃ, τῇ ἔξ ἑννενήκοντα καὶ ἔξ σελίδων συγκειμένῃ μετὰ πολλῆς μὲν τῆς δικηγορικῆς δεινότητος, ἐσθότε δὲ καὶ μετ' ἐπιτυχίας ἐπικρίνει ὁ ἡμέτερος καθη-

γητής καὶ συγγραφένς πολλὰ χωρία τῆς ἀρτι ἐκδοθείσης ιστορίας τοῦ ἐνδοξοτέρου τῶν Ῥώμαίων στρατηγῶν καὶ Αὐτοκρατόρων, τῆς συγγραφείσης ὑπὸ τοῦ ἐπίσης ἐνδόξου πολυμαθεστέρου καὶ εύτυχεστέρου τῶν ζώντων σήμερον ἐν τῷ κόσμῳ ἡγεμόνων. Ἰκανῶς προπαρεσκευασμένος καὶ δι' ἐγκυκλίου παιδείας καὶ διὰ προσφάτου μελέτης ὁ Ἑλλην συγγραφένς πολλὰ μὲν χωρία τοῦ σοφοῦ τῷ ὅντι πονήματος τοῦ ἐνδόξου Γάλλου συγγραφέως εὑρίσκων σορὰ καὶ κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως ἐνὸν τέλεια διέρχεται μόνον, ἵνα θαυμάσῃ. Πολλὰ δὲ ἄλλα εὑρίσκων ἐπικριτέα ἐπικρίνει μετὰ τοῦ σεβασμοῦ ἔκεινου, τὸν ὄποιον ἐκαστος πεπαιδευμένος ἀνὴρ πρέπει νὰ ἔχῃ πρὸς τὰς πεποιθήσεις ἐτέρου πεπαιδευμένου καὶ σοφοῦ. Ἐνιαχοῦ δὲ ὁ Ἑλλην συγγραφένς παραβάλλων τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, καὶ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα πρὸς τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ ἀκαταμαχήτων τῷ ὅντι ἐπιχειρημάτων ἀποδίδει τὰ πρωτεῖα εἰς τὰ ἑλληνικὴν καταγωγὴν ἔχοντα. Ὁσον ἀξιέπαινος εἶναι κατὰ τοῦτο ὡς Ἑλλην ὁ Κ. Σαρίποος τοσοῦτον πλειότερον δὲν ἔπρεπε καθ' ἡμᾶς νὰ λγομονήσῃ, ὅτι συγγράφει ὡς Ἑλλην καὶ κατὰ τὸ 1865. Διότι ναι μὲν ἡ τε ἀρχαία Ἑλλὰς καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, παραβαλλόμενοι πρὸς τὴν Ῥώμην καὶ πρὸς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα εἶναι κατὰ πολλὰ ὑπέρτεροι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐπιδεινύωμεν σήμερον ἡμεῖς οἱ Ἑλληνες, καὶ ἵνα μὴ ἀκούσωμεν παρ' ἄλλων τὸ «*Laudus suus odata* («ὅ εἰς ἑαυτὸν ἔπαιρος δίει») καὶ διότι ὀλίγα τινὰ δυστυχῶς ἔχομεν ν' ἀποδείξωμεν σήμερον, ἵνα καὶ ἐκ τούτων πείσωμεν τὸν κόσμον, ὅτι τῷ ὅντι οἱ πρόγοι ἡμῶν ἦσαν μεγάλοι. Ἀλλως τίς τὸν Ἡρακλέα ψέγει; Δὲν ἡξιώθημεν μὲν ν' ἀναγνώσωμεν εἰσέτι τὸ σιφὸν τοῦ ἐνδόξου Αὐτοκράτορος συγγραφέως σύγγραμμα. Πιστεύομεν δημοσίᾳ ἀδιστάκτως ὅτι συγγραφένς τοσοῦτον μεγαλοφυής, Αὐτοκράτωρ τοσοῦτον μεγαλόψυχος, στρατηγὸς τοσοῦτον ἔμπειρος καὶ εύτυχης, καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τοσοῦτον μεγαλεπίθουλος καὶ ὀξυδερκής εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θαυμάζῃ ἐν τῷ συγγράμματί του τὴν μεγαλοφυΐαν, τὸ μεγαλόψυχον, τὴν περὶ τὰ στρατιωτικὰ ἔμπειρίαν τὸ μεγαλεπίθουλον καὶ τὴν δέρερκειαν τῶν προγόνων μας, ὅπου τῷ παρέχεται ἀφορμὴ νὰ δημιουρήσῃ περὶ αὐτῶν, ἀλλως τε ὁ σκοπός του δὲν ἥτο οὕτος.

Ἀνοίκειος καθ' ἡμᾶς εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος παράγραφος τῆς πολιτικῆς μελέτης τοῦ Ἑλληνος συγγραφέως, ἔχων ὡς ἑζῆς. «Περατοῦντες τὴν παροῦσαν μελέτην ἐκφράζομεν τὴν ἀδίστακτον ἡμῶν πεποιθησιν, ὅτι ἡ χειρὶ τοῦ ἕψιστου διέπει τὰς

» ούχας τῶν ἔθνῶν, αἱ δὲ ἀκατάληπτοι καὶ ἀνεξερεύνητοι Αὔτοῦ
υδουλαὶ πόλλακις διὰ μέσου τῆς ἐρήμου φέρουσι τὴν ἀνθρω-
πότητα πρὸς τὸ μέλλον, διὰ προώρισεν αὐτῇ ἡ θεία Αὔτοῦ θέ-
» λησις. Ἐν ταῖς δέλτοις τοῦ Θεοῦ, ἐν αἷς τὸ δρομολόγιον τῆς
» ἀνθρωπότητος ἔστιν ἔγκεχαραγμένον, ὑπάρχει γεγραμμένον,
» οὗτι ἡ ἡρῷη πάντα τὰ πάλιν γνωστὰ ἔθνη δουλώσασα ἔμελ-
» λης κατακτηθῆναι ἀλληλοδιαδόχως παρὰ πάντων τῶν ἐπὶ τῆς
» κοσμοκρατορίας αὐτῆς ἀγνώστων φύλων· νῦν δὲ, ὅτε ἡ ἐλευ-
» θεία ἐπισκέπτεται ἔνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς λχοὺς τῆς γῆς,
» καλοῦσσα αὐτοὺς εἰς μετάληψιν τῶν δώρων αὐτῆς, ἀπὸ μόνης
» τῆς Ἡρῷης, ἣν κατηράσθη ὁργίλας, ἀποστρέφουσα τὸ θέλμα,
» οὐχίησιν αὐτὴν ἀπόκληρον, ὅπως ἐσαελ δυνάσταις δουλεύοντα
» κεῖται εἰς μαρτύριον αἰώνιον, ὅτι φοβερὰ τοῖς ἀνδραποδισταῖς
» καὶ τυράννοις ἡ ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ.»

Ἐδύνατο μὲν ὁ Ἑλλην συγγραφεὺς νὰ γράψῃ τόμους δλοκλή-
ρους διὰ νὰ καταδείξῃ τὰ κακὰ, ὅσα προύξενης τῷ ὄντι ἄλλοτε
εἰς τὸν κόσμον ἡ Ἡραικὴ κοσμοκρατορία, δὲν ἐπρεπεν ὅμως
καθ' ἡμᾶς καὶ νὰ χαιρεσκαῇ τρόπον τινὰ διὰ τὴν σημερινὴν
κατάστασιν τῆς Ἡρῷης, καὶ ιδίως δὲν ἐπρεπε νὰ καταρασθῇ
τοὺς ζῶντας Ἡραικίους καὶ τοὺς ἀπογόνους μάλιστα αὐτῶν νὰ
κατακτηθῶσιν ὑπὸ πάντων τῶν ἐπὶ τῆς κοσμοκρατορίας τῶν
προγόνων αὐτῶν ἀγνώστων φύλων, (τεθαίως καὶ ὑπὸ τῶν Γούρ-
κων ἢ τῶν Ἀθιγγάνων) καὶ νὰ ἥναι ἐσαελ δουλοὶ τῶν δυναστῶν.
Τί ἦθελεν εἰπεῖ ως Ἑλλην ἄρα γε ὁ Κ. Σαρίπολος, ἐάν τις κατὰ
τὸ 1820 ἐξέφερε τοιαύτην τινὰ ἀρὰν κατὰ τῆς σήμερον ἐλευ-
θέρας Ἑλλάδος; ἢ τι θέλει εἰπεῖ ἐὰν τις ἐκφέρει σήμερον ὅμοίαν
περὶ τῆς πατρίδος του Κύπρου; καὶ δύναται ἀρά γε ὁ Κύριος
Σαρίπολος νὰ ισχυρισθῇ, ὅτι οἱ τε ἀρχαῖοι Ἑλληνες καὶ οἱ Κύ-
πριοι οὐπῆραν πάντη ἀναμάρτητοι ἐν τῷ κόσμῳ καὶ καθ' ὅλην
τὴν διάρκειαν τῆς ἑαυτῶν ἀρχαίας ιστορίας; Ἄλλως ἡ πολυ-
μάθεια καὶ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Κυρίου Σαρίπόλου εἶναι ἀδι-
φιλονείκητα καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἐπὶ τοιούτου ἔργου νὰ κά-
μη ἐπίδειξιν αὐτῶν.
